

Орган парткому, ректорату,
комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового
Червоного Прапора
державного університету
ім. І. І. Мечникова

РІК ВИДАННЯ
XXXIII

№ 17 (894)
24 ТРАВНЯ
1967 р.

Ціна 2 коп

ЗА НАУКОВІ КАДРИ

ВИКОНУЮЧИ

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

В СЕ нові й нові люди, молоді, повні творчих сил, вливаються в ряди вчених, своїми науковими працями вносячи вклад в багатющу скарбницю знань, вироблених людством, а занадто тепер, в славний ювілейний рік. Адже це гідний подарунок Жовтню.

Великий Жовтень відкрив молоді шляхи у науку, широкий, прямий, сповнений труднощів, та такий бажаний. І молоді вчені прагнуть приурочити свій захист саме до п'ятидесятиріччя, щоб віддати Батьківщині за турботу, за відкриті перед ними можливості.

Днями чимала сім'я науковців університету вітала ще трьох кандидатів наук — Муратчаєву Олену Петрівну, спеціаліста з історії, та молодих математиків Іваницьку Ольгу Сергіївну і Костіна Володимира Васильовича.

Розповімо про них.

НЕВГОМОННОЇ вдачаї, щедрої душі ця молода білява жінка — Олена Петрівна. Ще з юності вона — в самій гущі молоді. І, можливо, від них, нашого наймолодшого покоління з частинкою червоного прапора на грудях, вона запозичила цей молодечий запал, жадобу діяльності. Адже працювала Олена Петрівна до інституту старшою піонервожатою, потім вчителькою молодших класів.

Вирішила стати педагогом — і вже Одеський педінститут імені Ушинського широко відчиняє двері перед студенткою. Та, навчаючись в інституті, Муратчаєва виявила нахил до науки, глибоко цікавилася історією, детально вивчала її. Закінчивши інститут, стала старшою лаборанткою кафедри історії СРСР нашого університету. І з того часу не припиняє творчих пошуків, пише наукові статті. Її роботи друкувалися і в міжвузівському республіканському збірнику, і в збірнику Академії Наук.

І ось днями на вченій раді по присудженню вчених ступенів з суспільних наук успішно пройшов захист її кандидатської дисертації на тему: «Діяльність комуністичної партії України в галузі розвитку народної освіти в 1921—1925 роки».

Та не наукою єдиною живе Олена Петрівна. Колишня прив'язаність до молоді не залишила її. Тільки зараз вона завжди в колі вже не учнів, а студентів. Любить молодь свого викладача, бачить в ньому товариша, знаходить підтримку. А Олена Петрівна платить їм тим же — любов'ю.

Не може вчена стояти осторонь і громадсь-

кий в аспірантуру при кафедрі диференціальних рівнянь. Над дисертацією працював ще в аспірантурі. Вчасно написав її і 11 травня успішно захистив на засіданні вченої ради фізико-математичного факультету.

Наполегливий, стараний, він прищеплює старанність і любов до математики і студентам, з якими веде практичні заняття.

ПОРІГ нашого університету Ольга Сергіївна переступила в 1949 році студенткою тоді ще фізико-математичного факультету. Дівчина захопилася математикою.

Університет закінчила з відзнакою. Тоді й почався її шлях в науку. Вона стала аспіранткою Одеського педагогічного інституту. Молодий математик весь свій час присвячує дослідженням, осмисленню цієї складної дисципліни, пише наукові роботи, працює над обраною для дисертації темою. Після аспірантури Ольга Сергіївна — асистент кафедри вищої математики спочатку педагогічного інституту, а потім асистент кафедри алгебри і теорії чисел нашого університету. З 1965 року вона працює викладачем при цій же кафедрі. За час наукової діяльності вона друкує 6 робіт (пов'язаних з темою дисертації), а три роботи вже прийнято до друку.

Успішний захист дисертації на тему «Про ступені деяких лінійних операторів, які застосовуються до елементів лінійної підсистеми комутативного кільця» відбувся 17 травня.

Ми від щирого серця поздоровляємо молодих науковців і бажано їм творчого натхнення і подальших успіхів в ім'я нашої Батьківщини.

кого життя. Ще будучи аспіранткою, виконувала обов'язки заступника секретаря партійної організації історичного факультету. Олена Петрівна — член ради студентського товариства «Іскра». Та хіба перелічиш всі добрі діла комуніста?

ВОЛОДИМИР Васильович Костін — вихованець нашого університету. Закінчив він механіко-математичний факультет (по спеціальності диференціальні рівняння) в 1963 році і, як кращий студент, був рекомендова-

ШЛЯХОМ БАТЬКІВ

РАНО-ВРАНЦІ 7 травня одесити бачили, як по головних вулицях міста один за одним проїжджали автомобілі, автобуси з написами на бортах: «Пам'ятаємо», «Пам'ять про героїв вічно живе в наших серцях», «Етих днів не смолкнет слава», «Хай завжди буде сонце!»

Лунали пісні, сміх. Це учасники туристського зльоту з'їжджались на урочистий мітинг на площу імені Жовтневої революції. Тисячі учасників походу бойової слави вишикувались на площі і застигли в мовчанні.

Почався урочистий мітинг. Перед молодими слідопитами виступили учасники революції, громадянської і Великої Вітчизняної воєн. Вони ділились спогадами, палко підтримали девіз молоді — «Ніхто не забутий, ніщо не забуте!»

В скорботному мовчанні застигла площа, коли залунали слова реквіема Р. Рождественського. Кожен, хто стояв тут, думав про велике щастя — жити і творити зараз, в епоху нових звершень і досягнень, і поклявся ніколи не відступати з дороги батьків, які ціною свого життя відстояли це щастя.

І, як підтвердження цим думкам, на площі рівним, чітким строєм пройшли студенти вузів міста, курсанти училища, робітнича молодь.

Молодість, сила, завзяття — ось скарб нашої юні.

А наступного дня колона автомобілів і автобусів під'їхала до катакомб, де діяв партизанський загін Молодцова-Бадаєва. Затамувавши подих, заходили ми в катакомби, де кожен камінь — свідок мужності, стійкості, небаченого героїзму жителів Одещини. Тут же, біля входу, був розмічений парк імені 50-річчя Жовтня.

...Похід продовжувався. Зупинка. На цьому місці 25 років тому до останнього подиху билися за Одесу бійці 21 батареї, стояв гуркіт бою, а зараз вирросло місто з наметів. Всюди сміх, жарти, звуки баянів, гітар, пісні.

Наш намет розкинувся недалеко від обеліска, де золотом виблискувало «Помним!». Нас, учасників походу, було 20 чоловік. Майже всі — члени клубу «По дорогах батьків». Наша мета — зібрати якнайбільше матеріалів про захисників Одеси. Ця мета об'єднала нас в дружній колектив.

Ввечері, коли сонце вже заховалося, ми зібрались біля величезного вогнища. Ветерани розповідали про війну, потім всі разом співали пісні, ділились спогадами, мріями. Море лагідно перешіптувалося з прибережною галькою, з туману різнобарвними вогнями світила Одеса.

Нас переповнювало відчуття величезного натхнення, бажання працювати, щоб завжди так же мирно і лагідно усміхалась вечірня Одеса, так же радісно звучали пісні над землею, таким щасливим був сміх молоді, щоб звучали гітари...

Цей вечір надовго залишиться в пам'яті членів клубу «Дорогами батьків». І, можливо, він допоміг остаточно вибрати теми для своїх робіт студентам Рупчевій і Чумак, Іноземцевій і Мартиновій, Рабинович і Кривошеї. З'явилися нові плани на літо. Адже скільки ще навкруги є різних речей, з яких можна дізнатись дуже багато про буремні роки війни, які чекають на слідопитів. А скільки ще невідомих скромних героїв зустрічаються з нами, і тільки сивина і скорботні зморшки, на чолі говорять нам про тяжкі випробування, які випали на їх долю. Наше завдання — виявити їх, розповісти людям про героїв, завжди і в усьому слідувати шляхом своїх батьків, завжди пам'ятати про загиблих і живих, тих, хто дав нам можливість навчатися, працювати, творити на благо свого народу.

Нам світить, як серце Данко, подвиг наших батьків, і ми впевнено будемо наслідувати їх.

Д. ДАНИЛЕНКО.

член ради клубу «По дорогах батьків», студент історичного факультету.

РАДА НСТ історичного факультету багато зробила для підготовки Всесоюзної наукової конференції з проблем: «Революційні традиції Великої Жовтневої революції — могутня зброя комуністичного виховання». Конференція вчора розпочала свою роботу в нашому університеті.

НА ФОТО: члени ради НСТ історичного факультету студенти С. Калитко, Л. Кисловський, Г. Гончарук та І. Ільшченко на своєму засіданні уточнюють порядок проведення першого дня Всесоюзної студентської конференції.

ДЕНЬ ХІМІКА

В ЦЬОМУ році, 28 травня, радянський народ вдруге відзначає День хіміка.

Висококваліфікованих, ідейно загартованих хіміків готує і наш університет на хімічному факультеті.

НА ФОТО: (зліва) практичні заняття студентів хімічного факультету; справа — студенти-заочники випускного курсу під керівництвом доцента О. Гриньової (в центрі) ведуть дослідження, пов'язані з темами їх дипломних робіт.

СЕСІЯ — РОЗПОЧАЛАСЬ

НА геолого-географічному факультеті — гаряча пора. Друга сесія ювілейного року — в розпалі. Правда, поки що вона в розпалі тільки для геологів, але й географи кожного дня складають заліки і напружено готуються до таких вже недалеких іспитів.

А майбутні дослідники морських глибин вже відчували хвилювання перед дверима аудиторії, в якій викладачі-екзаменатори вели бесіду з їх товаришами.

У першого курсу геологів позаду залишився іспит з математики. Склали вони й історію КПРС, відчувши всю буремність революційних і післяреволюційних подій. А другокурсники поки що розпрощались з фізлабораторією, відклали підручники з діалектичного матеріалізму і взялися за інші. Адже попереду і в тих, і в других ще по два екзамени. І зараз геологи повторюють пройдене, закріплюють вже набуті знання, щоб на іспити прийти у всеозброєнні.

А після сесії — такі заманливі перспективи — хто в морську подорож, а хто на георозкопки. Бо такий вони неспокойний народ, геологи — дома не сидяться.

СЛІДАМИ НАШИХ ВИСТУПІВ

СТАТТЯ «В погожий день», вміщена в 13 номері газети «За наукові кадри», як повідомили редакцію, всебічно була обговорена на зборах II курсу геологів.

Збори засудили поведінку студентів Коган, Кондакової, Петько, Пудикова, Солганик, Червінського, Килимник, Сибірченко, які в той день запізнились або не з'явилися на заняття.

ПИТАННЯ ПЕДАГОГІКИ ВИЩОЇ ШКОЛИ

НА ДОПОМОГУ МОЛОДИМ ВИКЛАДАЧАМ УНІВЕРСИТЕТУ

НА перший погляд може здатися, що облік і оцінка знань — дуже проста справа — запитуй, перевіряй роботи і став оцінки. А на екзамені вислухай відповіді, запитай ще щось додаткове і теж став оцінки — так думають деякі молоді викладачі. Ні, це не так. Якщо говорити точно, то необхідно підкреслити, що перевірка і оцінка знань вимагає не меншої педагогічної майстерності, ніж читання лекцій.

Здійснюючи облік знань, викладач вступає в близький контакт з кожним студентом, виявляє не тільки знання, а й його внутрішній стан, ставлення до науки, впливає на свідомість студента. Уважний аналіз показує, що облік і оцінка знань є не тільки педагогічний метод, а й засіб глибокого психологічного впливу викладача на студента. І цілком природно, що у авторитетного вченого-педагога облік і оцінка знань перетворюються в один з важливіших методів виховання студента. Вживаючи сучасну термінологію, можна сказати, що з допомогою методу обліку знань викладач здійснює направлене керівництво діями студента, спрямовує його творчі пошуки.

Невірна думка, що облік і оцінка хвилюють студента тільки в зв'язку з прагненням завоювати право на стипендію. Більшість студентів сприймають оцінки передусім як характеристику їх праці. А справедливо поставлена оцінка приносить їм глибоке моральне задоволення. Студент несправедливу оцінку сприймає як образу, хоч за ним і залишилось право на одержання стипендії.

МОЛОДИЙ викладач, тримаючи наготові ручку, інколи вагається, яку оцінку поставити студентові. Важко буває визначити критерій оцінки. І дійсно, найважливішим у методиці оцінок є

питання такого критерію. Крім того, важливо встановити, що входить в норми оцінок або які якості знань слід враховувати в оцінюванні.

З кожного фаху є своя методика атестації студентів, але загально-

практики, визначати ступінь розвитку умінь і навичок, користуватись апаратурою, приладами, встановлювати розвиток умінь робити практичні висновки, проводити ті чи інші досліди.

Загальною вимогою до обліку і

ОЦІНКА ЗНАНЬ

дидактичні вимоги до всіх предметів залишаються спільними. Коротко сформулюємо ці вимоги.

1. Вимагати від студентів не тільки фактичних знань, а й умінь свідомо ними оперувати, самостійно доводити правила, обґрунтовувати висновки. Особливо необхідно заохочувати власні думки студентів, їх підхід до розв'язання завдань чи оцінки подій. Нехай формулювання студента будуть не зовсім точні, не відшліфовані, але коли вони виникли внаслідок творчих роздумів, самостійного аналізу — їх слід позитивно оцінювати.

2. Виявляти і схвально оцінювати не тільки знання, а й захопленість студента наукою. Дехто з викладачів — противник цього, мовляв, потрібні знання, а не захопленість. На наш же погляд найціннішим для фахівця є його любов до обраної науки, захопленість нею. Предмет можна вивчити, скласти екзамен на «відмінно», але потім, на практиці, залишитись байдужим до творчого удосконалення праці. Тільки одержаний наукою, захоплений нею до кінця буде творчим працівником. Про це свідчать переконливі факти нашого життя. А тому варто вчитись в тих вчених, викладачів, котрі, ведучи розмову з студентами на екзамені чи на кафедрі, з'ясовують його власні думки, його ставлення до складних питань науки, виявляють, наскільки студент полюбив науку, а також враховують його читацькі інтереси, знання літератури, участь в науковій роботі.

3. Важливішою вимогою до обліку і оцінки знань студентів є вияв і оцінка методологічних та ідейно-політичних переконань, філософського осмислення питань природознавства або суспільних наук. Якщо ми твердо стоїмо на позиції формуючого (виховуючого) навчання, то, ясна річ, ми повинні і облік знань підкорити досягненню максимальної виховної ефективності і запобіганню педагогічних парадоксів: студентові ставимо відмінну оцінку за знання з суспільних наук, а він потім ухиляється від чесної праці за призначенням.

4. Є й такі вимоги до обліку знань — виявляти знання життя,

оцінки знань є об'єктивність. А що таке об'єктивність оцінки? Це повна незалежність її від будь-яких побічних міркувань або емоційного стану викладача. Оцінюються наслідки праці студента — якість знань, умінь і навичок, а не особи студента. Грубою помилкою слід вважати, коли викладач оцінку знань перетворює в метод покарання студента, або безпідставно підвищує оцінку запобігливому студентові. В такому випадку викладач втрачає довіря і повагу до себе, а його оцінки знань ніякої виховної сили не мають.

Є ще один аспект цієї вимоги — бути уважним до кожного студента, врахувати його труднощі, допомогти консультацією, порадою, але все це треба робити без зниження вимогливості до студента.

І, нарешті, про самі оцінки. За що ставиться той чи інший бал? Спочатку домовимось, що між оцінками «відмінно», «добре» і «задовільно» принципової різниці немає. Мається на увазі, що студенти, атестовані цими оцінками, добули повні знання, програмою оволоділи і переходять на наступний етап навчання чи одержують диплом про закінчення вузу. Але відмінною оцінкою ми відзначаємо глибокі і свідомі знання, вільне оперування матеріалом, солідні знання літератури, дослідчий підхід до науки, захопленість нею. «Добре» ставимо, коли ці якості більш обмежені, стримані. Задовільною оцінкою атестують повні знання в межах нормативних вимог, хоч без тих додаткових ознак, що оцінюються доброю або відмінною оцінкою.

З часом викладач виробляє з свого фаху гнучкі критерії оцінок і вільно ними користується. Але починати треба з оволодіння дидактичними основами методу обліку і оцінки знань та виховати в собі умінь уважно і тактовно, виможливо і з турботою ставитись до студентів.

І. КОБИЛЯЦЬКИЙ,
завідуючий кафедрою педагогіки.

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

НАУКОВИЙ бібліотеці нашого університету 15 травня минуло 150 років. В зв'язку з цією ювілейною датою і присвячена п'ятдесятиріччю Великого Жовтня, в читальному залі бібліотеки відбулась дводенна теоретична конференція.

Її відкрив проректор університету професор В. О. Федосєєв. У вступному слові він підкреслив величезне значення фондів бібліотеки для успішної роботи вчених і для підготовки молодих спеціалістів.

В зв'язку з ювілеєм бібліотеки з привітанням виступили представники Одеської державної Наукової бібліотеки імені В. І. Леніна, бібліотек вузів: політехнічного, технологічного ім. Ломоносова, педагогічного ім. Ушинського та інших. Вони поздоровили НБ ОДУ з її ювілеєм і піднесли поздоровчі адреси.

З доповіддю про історію заснування бібліотеки виступив її директор П. М. Бондаренко.

Повідомлення про рідкісні книжкові фонди бібліотеки — Воронцова, Строганова, Шільдера, Григоровича — зробили співробітники бібліотеки М. І. Кириченко, А. К. Папаспіракі, В. С. Фельдман, доцент М. В. Павлюк.

З цікавою доповіддю на конференції виступив голова бібліотечної ради доктор історичних наук К. Д. Петряєв.

На основі анкетного опитування читачів він провів соціологічні дослідження. Висновки його допомагають покращити обслуговування відвідувачів бібліотеки.

На конференції також виступили завідуючі вузівськими бібліотеками з узагальненням досвіду масової і інформаційної роботи бібліотек.

К. ПОЛЕСОВА.

ЯСКРАВІЙ АКТОР, ВИДАТНИЙ РЕЖИСЕР

★ РОЗПОВІДІ ПРО ЛАУРЕАТІВ ЛЕНІНСЬКОЇ ПРЕМІЇ

НАРОДНИЙ артист СРСР режисер Рубен Миколайович Симонов удостоєний в 1967 році Ленінської премії за

постановку п'єси класичної та радянської драматургії в Державному Академічному театрі імені Євгена Вахтангова.

Цей театр виник в 1921 році. Його засновником був Є. Б. Вахтангов, людина, відзначена печаткою генія, улюблений учень К. С. Станіславського, який бачив в ньому «надію російського мистецтва». Вахтангов помер в кінці 1922 року, встигнувши ствердити свій творчий напрямок рядом спектаклів, в першу чергу, спектаклем «Принцеса Турандот».

Жовтнева революція надихала діяльність його останніх років. Його творчі заповіді були нерозривно пов'язані з новим життям молоді радянської країни. Складний і великий

шлях театру імені Вахтангова відзначений тісним зв'язком з сучасністю, активним відношенням до дійсності, глибоким розумінням політики комуністичної партії.

Майже 30 років (з 1939 р.) головним режисером театру є Рубен Миколайович Симонов. Його акторська праця почалася під керівництвом Є. Б. Вахтангова. Як актор, Рубен Миколайович створив багато яскравих, чаруючих образів в п'єсах російської та зарубіжної драматургії (найбільш прославлені — Бенедікт (Шекспір), Сірано-де-Бержерак (Ростан), Доменіко Соріано (Е. де Фліппо), Шварц (А. Арбузов).

Присвятивши себе режисерській діяльності, Р. М. Симонов завжди вносив у свої спектаклі громадянство, витончену виразність форми, гостру публіцистичну направленість. Цим відзначені такі спектаклі, як «Че-

ловек с ружьем», «Фронт», «Фома Гордеев», «Правда и кривда», «Интервенция», «Живой труп» та багато інших.

В 1966 році театр імені Вахтангова показав прем'єру — героїчну поему за творами В. Маяковського та І. Бабеля «Конармія». Майстерність режисури Р. М. Симонова дала себе знати тут в повній мірі.

У спектаклі з участю кращих акторів театру — М. Ульянова, Ю. Борисової, М. Гриценка, Ю. Яковлева, Г. Абрикосова, В. Ланового та інших — відбита героїчна епоха громадянської війни.

Так напередодні славного ювілею Жовтня театр своїм мистецтвом прославив героїв революції, народ, який зробив історичний подвиг, забезпечивши торжество ленінських ідей.

Доцент Б. БАРСЬКА.

НА ФОТО: лауреат Ленінської премії Р. М. СИМОНОВ.

70 ЗАВЗЯТИХ

НА університетській дошці об'яв днями з'явилося оголошення-блискавка. Ось її зміст:

«Нас — 70. Мы отряд, путь которого в Лабитанги, цель которого — строить, возводити жилые дома и сплавлять лес, принести радость новоселам юбилейного года.

Нас влечет романтика. Романтика труда и нелегких будней. Мы — историки и математики, филологи и химики, юристы и физики.

Старт отряду дан 15 мая 1967 года. Командир — Дмуховский Б. Ф. Комиссар — Макаров А. Н.

Среди нас есть и ветераны — Гаврилов, Нартов, Савчук, Бахчеван, Панченко. Их снова влекут неизвестные дали.

Выезжаем 26 июня. А пока — сессия. Успешное ее завершение — залог будущих трудовых свершений.

За работу, товарищи!».

Ми звернулись в комітет комсомолу з проханням докладніше розповісти про цих юнаків, які не шукають легких доріг, які завжди там, де найважче. Там нас познайомили з командиром загону Борисом Дмуховським, студентом юридичного факультету.

Цей невеликий на зріст хлопчина міняється на очах, коли мова заходить про майбутню новобудову. Багато й докладно розповідає Борис про свій загін, а він в нього немалий — 50 чоловік (інші 20 на чолі з Аркадієм Гордоном поїдуть на мис Камениий Ямало-Ненецького округу).

ІНТЕРВ'Ю ДАЄ КОМАНДИР БУДІВЕЛЬНИКІВ

Командирів відряджали вже на місця майбутніх робіт загонів. Іздив і Борис в селище Лабитанги Тюменської області. Чули б ви, з яким захопленням він розповідає про ці місця, про людей, хоч і був там всього кілька днів.

— Заплановано, — не без гордощів каже він, — що сорок чоловік з нашого загону за два місяці збудують готель і 12-квартирний жилий будинок. Інших десять чоловік в цей час будуть працювати на сплаві лісу.

Починати будемо з фундаменту. Правда, там зведення будівель дещо відмінне від нашого. В умовах вічної мерзлоти треба все робити міцніше, добротніше. Але головне, що ця робота дуже цікава.

— За яким принципом ви формували свою бригаду?

На це питання ватажок майбутніх будівельників відповів так:

— Розглядаючи заяву того чи іншого студента, ми брали до уваги, перш за все, його працездатність. В чому вона виявляється? Якщо юнак добре вчиться, бере активну участь в громадському житті, одним словом, любить труд, то він може стати гідним членом нашої бригади. Не задовольняли ми й прохання тих, хто погано зарекомендував себе в подібних поїздках в минулі роки.

— Якої ви думки про членів бригади?

— Вже відтепер видно, що це чудові хлопці (з-за громіздкості робіт дівчат ми беремо тільки поварами), адже вони

душею боліють за свій майбутній трудовий колектив.

— Чим займатиметься загін у вільний від роботи час?

— Я думаю, нудитися нам не доведеться. З собою ми беремо кінокамеру. Вже тепер організується загонна художня самодіяльність Є своєї редколегія.

— Який склад вашого загону?

— В блискавці написане, що наш загін об'єднує людей різних фахів. Найбільше серед нас юристів. Правда, всі вони першокурсники, але, я думаю, це не стане їм на заваді до трудових звершень. З інших факультетів в основному ідуть студенти других-третьох курсів.

З нами в ролі загонного лікаря іде студент медичного інституту. Коли ж бригада «відмовиться» хворіти, він буде працювати як будівельник.

Велику надію покладаємо на наших ветеранів новобудов. Адже вони вже пройшли бойове хрещення, на них рівняються новачки.

— Як почувують себе члени майбутнього загону перед сесією?

— Для нас зараз завданням № 1 є успішно справитися з екзаменами, адже ми на виду у всього університету, не гарно буде осоромитися. Хлопці такої думки. А коли так, то, гадаю, що складемо сесію добре.

Ну що ж, нам залишається побажати вам успіхів як в навчанні, так і на трудовому фронті.

В. ГОВОРУХІНА,
літпрацівник газети «ЗНК».

„СИН ПОЛКУ“

ПРЕМ'ЄРА В ТЮГІ ім. М. ОСТРОВСЬКОГО

ЗВЕРНУВШИСЬ до улюбленого твору дитинства — повісті і п'єси В. Катаєва «Син полку», театр зробив хороший подарунок нашій юності.

На першій виставі зал був заповнений військовими, тими, хто допоміг театру у створенні спектаклю. Доросла аудиторія захоплена прийняла спектакль, розрахований на молодших і середніх школярів. Радянські воїни виявилися вдячними глядачами і під час дії нагороджували акторів дружними оплесками.

П'єса В. Катаєва «Син полку» написана в 1944 році, і, природно, багато дечого може в ній здатися спрощеним. Цій небезпеці театр в значній мірі запобіг, по-серйозному і просто показавши історію хлопчика-солдата.

Режисер А. Стародуб, не прагнучи до явних новацій, вирішив спектакль в стриманій манері. Вся увага постановника звернена на розкриття внутрішнього світу героїв, на їх характеристику.

Це торкається, в першу чергу, виконавиці головної ролі — Вані Солнцева артистки Л. Унтілової. Актриса вміло поєднує одорослену війною і горем хлоп'яцтво з дитячою безпосередністю. Ненависть до гітлерівців, які вбили батьків, робить з дванадцятирічного хлопчика солдата, готового витримати тортури, дивитися смерті в обличчя. І все-таки Унтілова впевнено глядача в тому, що її герой залишається дитиною, якій потрібна ласка, людське тепло.

Цим виправдана його глибока прив'язаність до капітана Єнакієва, який його усиновив.

Поряд з Ванею-пастишком центральні персонажі в спектаклі — капітан Єнакієв (артист І. Лисий) та розвідник Біденко (його виконують по черзі артисти І. Коцар та І. Криворучко). Капітан Єнакієв у спектаклі — простий, людяний, але за цим читається суворість у виконанні обов'язку. Війна і у нього відібрала найдорожчих людей, але горе не зробило його жорстоким, і виправдана ніжність до безпритульного хлопчика. Переконливий образ Єнакієва порушується у фіналі артистом І. Лисим в сцені прощання з Ванею, де з'являється непотрібна патетика, фальшиві ноги.

Два виконавці цікавої, характерної ролі Біденка по-різному підходять до цього образу. Артист І. Коцар вдало вписується в ансамбль спектаклю, достовірний, але мало відрізняється від інших розвідників. У виконанні артиста І. Криворучка Біденко яскравіший, помітніший, але місцями актор захоплюється комедійною ситуацією, особливо в перших епізодах зустрічі з хлопчиком.

Останні розвідники (артисти Г. Мухін, В. Грекк, Р. Ковальський) мало індивідуалізовані, в чому слід закрити докір режисерові. Нам здається, що утрирований образ другого хлопчика — Воскресенського у обох виконавиць — артисток Е. Бренер та В. Литвиненко.

Художник М. Івницький та композитор М. Гузіков, знайшли точні і виразні засоби для втілення героїчного, важкого періоду в історії нашої Батьківщини.

Оцінюючи спектакль загалом, до речі згадати слова М. П. Акімова про те, що мистецтво буває «правильне» і «чарівне». Цей спектакль швидше віднесемо до «правильного», ніж до «чарівного», але і в такій ролі він зробить свою потрібну справу.

А. АЛЬОШИНА,
Н. РИСЮКОВА,
студентки другого курсу філологічного факультету.

Фізкультурники демонструють міць і красу нашого багаторського спорту, відданість рідній Комуністичній партії, яка виховала своїх вірних синів і дочок полум'яними патріотами Вітчизни. Блискучу майстерність показали у вправах з гімнастики юна спортсменка Валя Гребньова, заслужений майстер спорту Маргарита Ніколаєва, Олег Полонський, четвірка акробатів — переможців міжнародного змагання, воїни-пожежники — учасники цікавої спортивної естафети. Дуже сподобалися глядачам вільні гімнастичні вправи студентів університету, фізкультурна зарядка кількох сотень спортсменів СКА, виступи з боротьби самбо, акробатики, авіамоделізму.

Апофеозом свята був мальовничий виступ гімнастів. Над стадіоном пролунала багатоголоса здравиця на честь нашого героїчного народу, славних Збройних сил СРСР, на честь рідної Комуністичної партії. Довго не замовкає овація.

Спортивне свято пройшло масово, цікаво, воно надовго запам'ятається тисячам глядачів.

На фото: (вгорі) парад учасників спортивного свята; (внизу) — фізкультурники виконують спортивні вправи.

СПОРТИВНЕ СВЯТО

В НАШІЙ газеті вже повідомлялось, що 14 травня на реконструйованому красені-стадіоні Одеського військового округу відбулося велике спортивне свято.

Поряд з воїнами-спортсменами в ньому взяли участь і фізкультурники нашого університету.

Ось як проходило це свято.

...Свіжий морський вітерець полоще барвисті прапори над трибунами. На футбольному полі — фанфаристи у парадних костюмах. Лунають звуки оркестру — починається церемоніальний марш фізкультурників. Попереду — прапороносці. Крокує колона воїнів-спортсменів. Сильні, спритні, бадьорі, вони проходять повз трибуни, які вітають славних захисників Батьківщини. За ними прямують фізкультурники — студенти

нашого ордена Трудового Червоного Прапора державного університету імені Мечникова.

Учасники параду вишиковуються перед трибунами. Юнаків і дівчат сердечно вітають із спортивним святом перший секретар обкому партії М. С. Синиця, командуючий Одеським військовим округом генерал-полковник А. Х. Бабаджанян, ректор університету професор О. І. Юрженко. Вони бажають спортсменам великих успіхів у наступних змаганнях на честь 50-річчя Радянської влади.

На бігову доріжку з червоним полотнищем в руках виходять шість майстрів — гордість армійсь-

кого спорту. Це Маргарита Ніколаєва, Альбіна Підгурська, Галина Горлинська, Георгій Свербєтов, Юхим Алевич і Іван Білецький. Їх імена від-

мі далеко за межами Радянського Союзу. Шестірка майстрів під звуки Гімну СРСР підіймає червоне полотнище Державного прапора на високу щоглу.

НАШІ ГІМНАСТКИ

ГІМНАСТИКА... Пишу це слово, і перед моїми очима проходить ціла плеяда знаменитих спортсменів: Кучинська, Дружиніна, Воронін, Діамідов та багато інших. Але це гімнасти світового класу. Мені ж хотілося б написати про дев'яту спартакіаду вузів Одеси, яка нещодавно закінчилась, і про гімнасток нашого університету.

До змагань ми готувались дуже наполегливо. Проте не досить хороші умови для тренування дали-

ся все-таки взнаки. Ми опинилися на четвертому місці, програвши нашим найближчим суперницям 226 тисячних бала. Це дуже мало. І тим прикріше, що так вийшло.

Читач цієї замітки може спитати: «Які ж саме ці не зовсім сприятливі тренувальні умови?»

Відповідь: дуже поганий килим, власне кажучи, й килимом не можна назвати цей клапоть повсті.

Так що хотілося б, щоб нам і взагалі всім, хто тренується в

спортзалі, був даний придатний для цієї мети килим.

Тепер про наших гімнасток. Завдяки їм загальна команда університету (чоловіки і жінки) виступила в цьому році значно краще, ніж у всі попередні роки. Переважна більшість гімнасток — це студентки механіко-математичного факультету, майстри спорту СРСР Таїсія Рибалко, Тетяна Хорошева, Світлана Токар, кандидати в майстри спорту СРСР Вікторія Бояринцева, Алла Савченко, Світла-

на Солодкова. Як бачимо, у цих студенток спорт і математика доповнюють один одного. Всі вони успішно вчаться, а коли дивись на їх виступи, — в кожному русі відчувається характер гімнастки.

Ось на килимі Світлана Солодкова. Який темперамент, завзяття, скільки життєрадісності в її вільних вправах, складених на мелодію відомої пісні «Тбілісі». А ось Таїсія Рибалко — сама грація. Плавність. Гнучкість. Виконані нею вільні вправи зустрічаються бурхливими оплесками.

Добре виступила Світлана Токар. Вона зайняла перше місце в

своїй групі. Хочеться відзначити і Аллу Савченко. Її присутність в команді завжди викликала бажання тренуватися. Це дуже працювала, лагідна подруга. Тетяна Хорошева — струнка, тоненька. Дивлячись на неї, ніколи не скажеш, що в ній стільки сили, стільки різкості, що переплітається з плавністю. А Вікторія Бояринцева? В команді її називають залізною гімнасткою. Вона ніколи не підводить команду, необхідну кількість балів вона завжди завойовує.

Я пишу про гімнасток, про їх успіхи, але ж нічого цього б не було без нашого тренера Григорія Львовича Бібергала. Саме завдяки його величезній праці, наша команда виступила добре.

Хочеться подякувати і викладачеві хореографії Олені Іванівні. Це вона склала вільні вправи для Таїсії Рибалко та Світлани Токар, які вважаються кращими в місті.

Зараз ми готуємось до нових змагань і докладаємо всіх зусиль, щоб виступити ще краще.

Т. СВІТЛАНОВА.

ТАКІ КОМАНДНІ РЕЗУЛЬТАТИ

В минулому номері нашої газети ми вже розповіли про першість ОДУ з легкої атлетики, повідомили про особисті результати в змаганнях.

Декілька слів про командні результати з легкої атлетики. На першому місці — спортсмени фізичного факультету. В командному заліку вони набрали 12 933 очка. На другому місці — легкоатлети факультету іноземних мов — 12 395 очок.

Третє місце присуджено спортсменам механіко-математичного факультету — 11 744 очка. За ними йдуть легкоатлети філологічного, біологічного, хімічного, юридичного факультетів. На останньому місці команда історичного факультету, яка зуміла набрати всього лише 2774 очка, відставши від переможця більше ніж на 10 000 очок.